

udtalelse frygter kan blive forbudt diskrimination. Det skal vi også have kigget mere på.

Så er der den særlige støtte til visse almene boligafdelinger. Også den kan jo bruges efter den hensigt, som tidligere er blevet nævnt her fra talerstolen. Men det må igen evalueres, om denne særlige støtte virkelig får den effekt, at vi får den mere differentierede beboersammensætning, som har været ønskværdig. Som det hedder i bemærkningerne på side 7:

»Forslaget tager udgangspunkt i erfaringerne fra den ovennævnte forsøgsordning og bygger på antagelsen om, at en boligafdelings dårlige situation kan forbedres ved at *tiltrække* ressourcer stærke boligsøgende ved at give disse boligsøgende en fortrinsret til de ledige boliger forud for ventelisten.«

Her synes jeg også, der er noget, vi må undersøge nærmere. Opnår man den positive effekt set i en større sammenhæng, som efterlyses her?

Det tredje er den kommunale anvisningsret til private andelsboliger. Her synes jeg nok, som også CD's ordfører var inde på, at man må skelne noget mellem støttede og ustøttede andelsboliger. Der har været tale om en stærk støtte fremtidig, men jeg glæder mig, som også andre har gjort, over, at selve tvangsmodellen, som boligministeren i hvert fald mundtligt var ude med, ikke er med i det fremsatte forslag, og det vil jeg gerne kvittere for. Det synes jeg er helt fint, for så behøver vi ikke bruge tid på at nedgøre den tanke. Den er afgået ved døden, også permanent, håber jeg.

Men fremadrettet: O.k., lad os se, om det kan give nogle muligheder. Der er dele her i L 211, som der kan komme noget godt ud af, men der er også ting, som skal vurderes nøjere, og derfor kan jeg ikke tilkendegive vor endelige stillingtagen til L 211. Det må afhænge af, hvilken form forslaget måtte få, når vi har stillet ændringsforslag under udvalgsarbejdet og stemt om de ændringsforslag.

Kim Behnke (FRI):

Under forberedelsen til denne ordførertale gjorde vi os i Frihed 2000 nogle betragtninger om de to lovforslag, og det var vores vurdering, at forslagene i den form, de foreligger i, nok næppe kunne vinde umiddelbar tilslutning i Folketinget.

Når man har hørt debatten i dag, tyder det jo på, at den fornemmelse holder stik, og derfor er det efter vores opfattelse ikke hensigtsmæssigt,

at man starter med at erklære, om man vil stemme ja eller nej til L 210 og L 211. Som jeg hører debatten i dag, kommer der vist mere end ét ændringsforslag, og jeg vil derfor bidrage med at pege på nogle af de punkter, hvor vi mener der kan være problemer eller muligheder i forslagene.

Først lidt om menneskerettighedsdiskussionen:

Den kan jo gøres gældende om stort set hvad som helst i vore dage, specielt hos dem, der ynder at tillægge menneskerettigheder særlig positive egenskaber. Det, der bare kan undre, er, at der aldrig er nogen, der har brokket sig, hverken fra de pågældende personers side eller af dem, der politisk plejer at holde med dem. Der er aldrig nogen, der har brokket sig over, at vi her i Danmark i sociale sammenhænge betragter det at være af anden etnisk oprindelse som en social begivenhed. De pågældende mennesker burde jo brokke sig og føle deres menneskerettigheder krænket ved, at bare det, at man er af anden etnisk oprindelse, udløser en klassifikation som værende en social begivenhed.

Når der ikke er nogen, der brokker sig over det, skyldes det jo, at det er en absolut økonomisk fordel i Danmark. Det er det ifølge sociallovgivningen, og det er det også ifølge boliglovgivningen. Det er jo sådan, at ens muligheder for at rykke frem på ventelisterne er større, når man har det stempel på sig, og det er jo det, der rundtomkring har givet anledning til utilfredshed. Der er danske unge, som siden fødslen har været opskrevet og haft bolignummer, og når de så endelig skal flytte til Århus eller København eller Aalborg for at studere, ja, så opdager de, at de til trods for mange års ihærdig venten og rykken frem alligevel ikke får nogen bolig, fordi den pågældende kommune i mellemtiden har indvilget i at modtage et kontingent flygtninge eller indvandrere, som i den pågældende situation anses for at være socialt mere trængende end den unge studerende fra provinsen.

Forældrene løser så i stigende omfang problemet ved at betale for lejemål, og jeg kan forstå af dagspressen, at det er der minsandten nogle der mener der skal sættes en stopper for – som om det i sig selv løste flere af de bolig-mæssige problemer, vi har.

Men så over til selve forslagene:

Forslagene har jo deres udspring i, at en række socialdemokratiske borgmestre fra Køben-